

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

784.751

Szerző: *b. j.*

Cím:

Dalóban, csupa napfény

Forrás: *szék. a szíve!*

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Nők regimentje sóhajt mélyet, amikor először hangzik el a színpadról az egyik kis dalban: „Szereitek...” (De sokan értenek Budapesten franciául!) És ki tudná megszámlolni, hányan igazgatják izgatóttan frizurájukat, amikor a barnainges barnanadrágos párizsi férfi kezét a szeméhez emelve, huncutul, kutatóan néz szét a nézőtérén.

Hétfő délután, Erkel Színház, Yves Montand hangversenye.

*

Az érdeklődés óriási. Tele minden, a széksorok, a páholyok, a nézőtéri utak, sőt még a zenekari „pince” is. Az előadás előtt a tér tele volt jegyvadászokkal, akik minden reményüket összeszedve cirkáltak a színház környékén, hiába. Azt lehetne hinni, hogy e hangverseny a bakfisok ünnepe. Lehet, hogy elsősorban az övéké, de az Yves Montand-lázat már „megkapták” az idősebbek is. Figyeltünk egy nőt a színészbejárónál, a Filharmónia embereivel vitatkozott: — Én látiam Budapesten a Zeppelint, kint voltam a magyar—angol futballmeccsen. Most lemaradjak az Yves Montand-hangversenyéről?! Van ma-guknak szívük?!

Szívük az talán van, de jegyük az bizonyosan nincs. Se mára, se a többi napra.

*

A napokban egy svájci lap azt írta, hogy „a sanzon: francia nemzeti ipar”. Ha ez igaz, akkor Yves Montand legalább is főszerepben ebben a francia nemzeti iparban. Talán azzal lehetne legjobban jellemezni a hangversenyét, hogy a közönség a végén úgy érzte, többet kapott, mint amennyit várt. Az „Erkel” már sok forró estét látott, de most veszélyben forog minden eddigi sikerrekord. Hallatlanul népszerű nálunk a kiváló francia művész. Nem csoda, Montand az első pillanattól kezdve megtalálja a kapcsolatot a közönséggel, adakozó kedvében csak úgy ontja az elragadónál elragadóbb francia, párizsi dalokat (tizenkilenc sanzont énekelt, nem számítva a „ráadá-

sokat”). Művészetének méltatásáért bírom az arra hivatottabb műbírálóra. De annyit meg lehet állapítani, hogy így előadni, dalolni csak olyan művész tud, aki ismeri az emberek bújást-baját, örömet, aki szereti embertársait, aki boldogan nyújtja át hallgatóinak a

művészetét, s akinek — mint azt könyvének címében írja, és most mi hitelesítjük — valóban, csupa napfény a szíve.

Melyik dalnak volt a legnagyobb sikere? Nehéz eldönteni. Talán mégis a nálunk már nagyon megszeretett Kozma-dal („Hervadó falevél”, ismertebb nevén „A két szemét még most is látom...”) után dübörgött a leginkább s legtovább a taps. Kijutott az ünnep-lésből Montand öttágú zenekará-

nak is, amelynek minden tagja mestere hangszerének.

*

Hozzá tartozik a délután eseményeihez, hogy az autogramkérők, felhasználva a ritka alkalmat, valóságos „rohammal” igyekeztek Montand-lemezeket, fényképet vagy könyvet dedikáltatni a rendkívül készséges, szerény művészszel.

Aztán elindul mindenki hazafelé. Vidáman, felvillanyozva, egy igen szép, maradandó művészi élménnyel gazdagabban. A napfény belopózott a mi szívünkbe is. Yves Montand most már nemcsak a budapesti nők kedvence, a férfiaké is.

V. J.